

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1.03.2018 roku powód (...) Bank SA z siedzibą w W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanych A. P. i M. P. solidarnie kwot wskazanych na k.5 akt wraz z kosztami postępowania w kwocie 1.993 zł. (pozew –k.4-6)

W dniu 9.04.2018 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty –k.7)

W piśmie z dnia 2.05.2018 r. pozwani wnieśli sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwani podnieśli zarzut nieudowodnienia istnienia i wysokości kwoty dochodzonej pozwem i zarzut przedawnienia roszczenia powoda w całości. W razie uznania powództwa za zasadne pozwani wnieśli o rozłożenie na raty zasądanego zobowiązania na podstawie art. 320 KPC. (sprzeciw-k.7 odwrót-10)

W piśmie z dnia 25 października 2018 r. powód wniósł dodatkowo o zasądzenie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 4,92 zł. (pismo –k.44)

Na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2019 r. pozwani podtrzymali swoje stanowisko, wnosząc o oddalenie powództwa, a ewentualnie o rozłożenie świadczenia na raty w wysokości po około 1.000 zł miesięcznie. (protokół rozprawy – k.156-157, czas nagrania 00:01:22, 00:12:19)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 21.09.2015 r. pomiędzy (...) Bank SA z siedzibą w W. a M. P. i A. P. została zawarta umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...). Na podstawie tej umowy bank udzielił kredytobiorcom kredytu na okres 108 miesięcy w kwocie 170.621,48 zł na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorcy i na spłatę kredytów oraz na sfinansowanie kosztów zawarcia w/w umowy kredytowej. Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 8,49% w stosunku rocznym. Kredyt miał być spłacany w równych miesięcznych ratach w wysokości po 2.264,85 zł. Zgodnie z par. 9 umowy Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 1- miesięcznego okresu wypowiedzenia w przypadkach określonych w par. 9 ust. 1 umowy. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca był zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami. (umowa kredytu –k.48-50 odwrót)

W dniu 10.07.2017 r. powód skierował do pozwanych wezwania do zapłaty zaległości w kwocie 3.542,32 zł w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia monitu pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. (wezwanie do zapłaty – k.51-52, kopia książki nadawczej –k.53)

W dniu 10.11.2017 r. powód skierował do pozwanych oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu nr (...). W związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu, powód wypowiedział w/w umowę o kredyt z zachowaniem okresu wypowiedzenia określonego w umowie liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia. W wypowiedzeniu wskazano stan zadłużenia z tytułu w/w umowy kredytowej na dzień jego sporządzenia oraz poinformowano, że w przypadku uregulowania całości wymagalnego zobowiązania w okresie wypowiedzenia, Bank rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu. (oświadczenie o wypowiedzeniu umowy –k.54-55, kopia książki nadawczej –k.56)

W dniu 11.01.2018 r. powód skierował do pozwanych ostateczne wezwanie do zapłaty w związku z wypowiedzeniem umowy kredytu nr (...) i postawieniem całej należności w stan wymagalności. (wezwanie do zapłaty –k.57-58)

Na dzień 28.02.2018 r. zadłużenie A. P. i M. P. z tytułu zawartej umowy kredytu nr (...) z dnia 21.09.2015 r. wynosiło 159.407,25 zł, w tym 149.241,72 zł stanowił niespłacony kapitał (należność główna), 6.714,90 zł stanowiły

skapitalizowane odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 8,49% od dnia 24.04.2017 r. do dnia 11.01.2018 r., 3.440,01 zł stanowiły odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10% od dnia 24.04.2017 r. do dnia 28.02.2018 r., 10,62 zł stanowiły opłaty i inne prowizje. (wyciąg z ksiąg (...) Bank SA w W. –k.47, zestawienie należności i spłat kredytu –k.59-63, 64-78)

Pozwani zaciągnęli kredyt w G. Banku ponieważ chcieli pomóc finansowo swojemu synowi, który rozstał się z żoną i był w trudnej sytuacji finansowej. (zeznania pozwanego M. P. –k.157, czas nagrania 00:03:55-00:12:19)

Pozwani prowadzili z powodem korespondencję dotyczącą restrukturyzacji zobowiązań wynikających z w/w umowy kredytowej. W dniu 28.02.2017 r. pozwani złożyli wniosek o restrukturyzację zadłużenia. Pozwani wnosili o rozłożenie zadłużenia na raty o stałej wysokości, nie większej niż 1.400 zł oraz o wydłużenie okresu spłaty zadłużenia. Bank poinformował powodów, że nie może przychylić się do ich prośby dotyczącej zmiany warunków spłaty. (okoliczność bezsporna, dokumenty –k.109-155, zeznania pozwanego M. P. –k.157, czas nagrania 00:03:55-00:12:19)

M. P. utrzymuje się z emerytury w wysokości 2.400 zł netto, A. P. z emerytury w wysokości 1.600 zł netto. A. P. spłaca kredyt hipoteczny, zaciągnięty przez pozwanych na remont mieszkania w wysokości około 100.000 zł. Rata kredytu wynosi 1.580 zł. Pozwani są właścicielami mieszkania (...) – pokojowego o pow. 43 m². Pozwani nie mają innego majątku. Na miesięczne utrzymanie pozwani wydają około 1.000 zł. Poza tym pozwani płacą opłaty za mieszkanie w wysokości około 550 zł miesięcznie i wydają na leki około 200 zł miesięcznie. (zeznania pozwanego M. P. –k.157, czas nagrania 00:03:55-00:12:19)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Strona powodowa dochodzi swojego roszczenia w oparciu o umowę o kredyt złotowy konsolidacyjny gotówkowy zawartą z pozwanymi A. P. i M. P..

Podstawę prawną roszczenia w stosunku do pozwanych stanowi zatem art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał sprzeciw pozwanych za chybiony. Należy wskazać, że pozwani nie zgłosili żadnych konkretnych zarzutów odnośnie żądania pozwu, z wyjątkiem zarzutu przedawnienia. Zarzut nieudowodnienia istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia nie został w żaden sposób skonkretyzowany ani uzasadniony.

W ocenie Sądu żądanie powoda zostało udowodnione za pomocą dokumentów złożonych przez powoda do akt sprawy- zarówno co do zasady, jak wysokości, zarówno w zakresie należności głównej, jak odsetek, co skutkowało uwzględnieniem powództwa w całości.

Sąd uznał, że Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z powodu nie wykonywania przez pozwanych obowiązków wynikających z umowy, w szczególności nie uregulowania zadłużenia z tytułu kredytu. Z dowodów przedstawionych przez powoda, którym pozwani nie przeciwstawili żadnego dowodu przeciwnego, wynika że w dacie wypowiedzenia umowy pozwani posiadali zadłużenie zarówno w zakresie niespłaconego kapitału, jak odsetek. Dodać należy, że uwzględnienie wniosku pozwanych o restrukturyzację zadłużenia było prawem, ale nie obowiązkiem Banku. Zgodnie z podpisaną umową kredytową pozwani zobowiązali się do terminowej spłaty rat w wysokości i terminie wskazanym w umowie. Niewykonywanie tego obowiązku, uprawniało Bank – zgodnie z treścią par. 9 umowy- do wypowiedzenia umowy i żądania zwrotu całej należności.

Wysokość dochodzonej wierzytelności została potwierdzona w wyciągu z ksiąg banku oraz przedstawionym przez powoda zestawieniu należności i spłat kredytu. Wyciąg z ksiąg banku wprawdzie obecnie nie ma mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym, ale jest dokumentem prywatnym, do którego znajduje zastosowanie art. 245 KPC. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt III CSK 66/13, art. 245 KPC zawiera domniemanie, które powinien uwzględnić sąd, iż osoba, która złożyła podpis na dokumencie złożyła zawarte w nim

oświadczenie. Do domniemania tego stosuje się art. 234 KPC, według którego domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd, dopóki nie zostaną obalone. W zakresie nie objętym domniemaniem z art. 245 KPC, moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regułami zawartymi w art. 233 par. 1 KPC, tak jak każdego innego dowodu. Podobnie, jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia czy dowód ten ze względu na okoliczności sprawy zasługuje na wiarę, czy też nie. Biorąc pod uwagę, że pozwani nie zgłosili żadnych konkretnych zarzutów odnośnie wysokości zadłużenia wobec powoda, Sąd uznał przedstawione przez powoda dokumenty w postaci umowy kredytowej, wyciągu z ksiąg bankowych i zestawienia należności i spłat kredytu za wiarygodne dowody na okoliczność wysokości roszczenia powoda, zarówno w zakresie należności głównej, jak odsetek.

Za niezasadny sąd uznał zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 118 KC, termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata. Koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin jest krótszy niż 2 lata.

Art. 120 par. 1 KC stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Niewątpliwie jest, że roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez powoda (bank). Roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie stało się wymagalne z datą wypowiedzenia umowy kredytu przez powoda. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało złożone dnia 10 listopada 2017 r., a stało się skuteczne z upływem 1 miesiąca od dnia doręczenia pozwanym tego oświadczenia. Zatem termin przedawnienia nie upłynął przed wniesieniem pozwu. Dodać należy, że termin przedawnienia nie upłynąłby w niniejszej sprawie, nawet gdyby liczyć go od dnia zawarcia umowy kredytu.

O odsetkach od zasądzonych kwot Sąd orzekł na podstawie art. 359 par. 1 i 2 k.c., art. 481 par. 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c.

W sprawie nie było podstaw do zastosowania art. 320 KPC i rozłożenia zasądzonej kwoty na raty, o co wnosili pozwani. Zgodnie z powołanym przepisem, taka decyzja może być podjęta w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Pozwani wnosili o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty nie wyższe niż 1.000 zł miesięcznie. Biorąc pod uwagę wysokość należności, dawałoby to minimum 160 rat miesięcznych (licząc tylko należność główną), a więc okres spłaty wyniósłby ponad 13 lat, a więc czas znacznie dłuższy niż ten, na jaki miała opiekować pierwotnie umowa kredytowa. Rozwiązanie takie stanowiłoby nieuzasadnione i nadmierne uprzywilejowanie dłużnika kosztem wierzyciela. Biorąc pod uwagę wysokość dochodów pozwanych i wysokość zaciąganych przez nich zobowiązań, należy uznać, że pozwani zaciągają kredyty bez należytej rozwagi i racjonalnej oceny możliwości ich spłacania. Biorąc pod uwagę, że pozwani są osobami dorosłymi, nie dotkniętymi żadnymi ułomnościami umysłowymi, nie ma powodów aby premiować taką postawę stosowaniem instytucji z art. 320 KPC.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sprawy. Pozwani jako przegrywający sprawę w całości są zobowiązani do zwrotu stronie powodowej całości poniesionych przez nią kosztów procesu, niezbędnych do celowego dochodzenia praw.